

den. Jeg kan ikke tro, at noget saadant kan lægges ind i Bestemmelserne, og jeg vil i hvert Fald betragte det som en Forudsætning, at noget saadant ikke vil kunne finde Sted, idet Ministeriet da efter Behag vilde kunne forlægge Arbejdsfeltet for de forskellige Lodserier saaledes, at naar vi kom til en Revision af Loven før 1. Januar 1915, et enkelt Lodseri ad kunstig Vej kunde være bragt op til en stor Indtægt, der kunde bibringe dette høje Ting den fejlagtige Forestilling, at dette Lodseri skulde have et større Delingstal. Udvalget føler sig imidlertid forvisset om, at de Forudsætninger, jeg har nævnt, ikke ville briste, og maa derfor anbefale dette høje Ting at stemme for Ændringsforslagene under Nr. 2 og 3 til selve Lodsloven.

Jeg skal derefter kort vende mig til det saakaldte Bugseringspørgsmaal. Forholdet er, at man i al Almindelighed, bortset fra enkelte snævre Farvande, i Danmark har Lodsfrihed. Man har derimod i sin Tid maattet indføre Lodspligt under Bugsering under enkelte Forhold. Aarsagen dertil er, at der dels kan være en Risiko — særlig efter at man har faaet Motorbaade i det Omfang, man har nu — for, at der kunde finde maskeret Lodsnig Sted derved, at Ejerne af saadanne Fartøjer, hvis Førere ere kendte i Farvandet, tilbød tilsyneladende at bugseré Fartøjet til en langt lavere Pris end Lodstaksten og deryed fristede Skibsførerne til at gaa udenom Lodserne i Tilfælde, hvor man ellers vilde have benyttet Lods. Tillige mene Lodserne, at i enkelte Farvande — jeg skal særlig pege paa Farvandene Syd for Fyn og Syd for Sjælland — lade Skibe sig mange Gange bugseré, medens man vilde være nødt til, hvis man skulde krydse igennem, at tage Lods, idet Bugsering falder billigere end Lodsnig. Disse to Forhold ere Anledningen til, at Lovgivningsmagten til forskellige Tider har truffet Bestemmelse om Lodspligt under Bugsering, men Afvejningen af disse Interesser har været i allerhøjeste Grad vanskelig, og der har Gang paa Gang været nedsat Kommissioner vedrørende Spørgsmaalet. Disse have været enige om at sætte visse Kriterier for, om vedkommende skulde tage Lods eller ikke, nemlig følgende: For det første Farvandets Art. Man er der i alle Instanser kommen til det Resultat, at i Bælter og Sunde skulde det staa en frit, hvorvidt man vilde bugseres eller ikke, der skulde i intet Tilfælde, være Lodstvang. For det andet: Skibenes

Størrelse og det Forhold, om de gaa i Ballast eller ikke, og endelig som det tredje Kriterium, om Føreren kunde kaldes farvandskendt, det vil sige, om han var saa nøje kendt, at han under ingen Omstændigheder vilde bruge Lods, hvad enten Bestemmelsen var saadan eller saadan.

De to sidste Kommissioner, som have været nedsatte, have været: Kommissionen af 1903, i hvilken der var Repræsentanter baade for Lodser, Sejlskibe og Bugsering, og en Kommissission af 1909, i hvilken har siddet Repræsentanter for Lodser, Sejlskibe og Lægterfart. Disse Kommissioner have været uenige med Hensyn til et af de Kreterier, jeg nævnede, nemlig hvilken Størrelse af Sejlskibe der burde være fritaget for Lodstvang, idet Kommissionen af 1903 vilde fritage Skibe paa 80 Brutto Tons eller derunder, hvorimod Kommissionen af 1909 satte Grænsen til 225. Man har ligeledes været uenig med Hensyn til Sejlads i Ballast. Derimod have Kommissionerne været enige paa et andet Punkt, nemlig det, jeg nævnede før med Hensyn til Farvandskendskab, idet de begge have ment, at naar en Fører med Lods to Gange havde passeret et Farvand, uanset i Løbet af hvor faa eller hvor mange Aar dette skete, burde han anses for at være saa nøje kendt, at han ikke skulde være tvungen til at tage eller betale Lods. Efter at Kommissionen af 1903 havde været nedsat, skete der imidlertid det mærkelige, at Rigsdagen paa Foranledning af det høje Landsting skærpede de Fordringer, som Kommissionerne ere enige om at stille, overordentlig stærkt, saa at Lodserne ad den Vej opnaaede en langt gunstigere Stilling, end Kommissionerne have tiltænkt dem, og nu er det vanskeligt at komme bort deraf. Hvor vanskeligt det er, vil i alt Fald Udvalget have set deraf, at det høje Marineministerium har fundet sig foranlediget til, den Gang det udarbejdede det nu foreliggende Lovforslag, oprindelig at indsatte en Bestemmelse med Hensyn til Lodstvang under Bugsering, der paa det her berørte Punkt nøje svarede til, hvad de Kommissioner, jeg har omtalt, havde foreslaaet. Men der rejste sig overfor dette et stort Protestskrig fra alle de interesserede Lodserier. Nu havde de en Gang faaet denne Fordel, og nu vilde de nødvendigvis være den igen. Udvalget har ment at burde forhandle om denne Sag, men man har fundet, at den var saa vanskelig, at man ikke uden videre burde gaa til en endelig Løsning, og man foreslaar derfor,